

nistració ha de graduar-se amb el temps necessari per que obri. Per això els catàrtics d'acció ràpida s'administren al matí i els d'acció lenta a la nit, de manera que el malalt no perdi el son ni en un cas ni en l'altre.

Per acció general, si es desitja una impressió ràpida i aïllada, es millor administrar el medicament bastant concentrat en dejú, i ha d'ésser quelcom irritant i calent, car l'absorció és més ràpida, quan existeix hiperèmia. Si es desitja un efecte continuat, és millor administrar-lo tres vegades al dia, després de cada àpat, allavors es dilueix molt, degut a la repleció, de manera que és menys irritant per l'estómac i s'absorbeix més lentament i continua. Les substàncies que interrompen la digestió gàstrica o poden produir singlots desagradables, com l'oli de fetge de bacallà o l'asafètida, no s'han de pendre només que després de dues o tres hores d'haver menjat. Aquelles d'efecte més passatger, tal volta s'hagin d'administrar més sovint i fins cada mitja hora, en canvi les d'efecte de molta duració com el digital, una o dues vegades al dia, car solament es desitja mantenir l'efecte ja establert per l'administració inicial més enèrgica.

LA MEDICACIÓ PLAENT

"Cada mig minut dedicat a escollir la manera de convertir les medicines en agradables, equival a mitja hora de qualsevol altre estudi", declara el Dr. Cathell en el seu "Llibre sobre el propi metge". Malgrat que no podem convenir absolutament amb ell—car l'eficàcia és segurament menys important que la palatabilitat—no hem de fer més que contemplar la popularitat que van gaudir les dosis mínimes i diluïdíssimes de remeis inocus, per comprendre que aquesta afirmació no dista molt del cert, al menys en el que fa referència a l'èxit econòmic.

Per tant, guardem-nos de receptar pocions nau-seabundes. Dificilment el remei desagradable consegueix més èxit com succeeix a voltes en l'histèria, en la patomínia i qui sap si en aquelles classes socials ignorants que encara creuen que es necessita "quelcom dolent per a expulsar el mal". En les altres circumstàncies fem tot el possible per receptar medicines d'aspecte, olor i gust agradables. Els malalts a vegades es neguen absolutament a pendre un remei que no els agradi.

Es per això que és millor no receptar medicines que siguin repugnants sense consultar abans el malalt. Tractant-se dels infants, els esforços necessaris per a subministrar la dosi per la rebel gola els pot fer moltes vegades més mal que bé la medicina.

Una causa molt important de l'ús tan extès dels específics és l'atenció que concedeixen els fabricants a l'elegància de les seves preparacions i a la manca de coneixements, en aquest ordre, de moltíssims metges.

Al receptar qualsevol medicina el primer que ens hem de preguntar és: Pot convertir-se en insaborosa? Aquest és probablement el millor mitjà de aconseguir una medicació agradable o, al menys, d'evitar l'extrem contrari, car al fi i al cap el gust és en gran part un assumpte individual. Als uns els agrada, per exemple, la menta piperita i, en canvi, als altres els repugna. No hem de tenir cap inconvenient ni prevenció a la insípida, exceptuant els nens el paladar dels quals hem d'afalagar sempre. Per a que sigui insípida la substància ha d'ésser insoluble a la boca; però, per a que sigui activa, s'ha de dissoldre en alguna part de l'aparell digestiu. La química moderna ens ha ofert diverses substàncies que, a la vegada que són insípides, són actives, tals com el tanatus d'albúmina, el carbonat de tilus i el neosincofenus, malgrat que ja hi ha substàncies antigues de propietats semblants—el ferro reduït, clorur de mercuri lleuger, subnitrat de bismut, òxit arseniós.

Si la substància no és insípida, l'únic mitjà de convertir-li és encapsulant-la. Ni les píndoles ni les pastilles són insípides, almenys que estiguin cobertes. Mentre menys hàbil sigui el malalt en empassar-se les píndoles, més haurà de saborejar-les i el mateix subjecte que troba tanta dificultat per empassar-se una píndola és precisament el més susceptible i de paladar més delicat. Es per això que hem de preferir les píndoles o pastilles cobertes a les altres. Naturalment que la coberta ha d'ésser fàcilment soluble. La gelatina és probablement la que es desintegra amb major facilitat. Això no ens obliga a limitar-nos a receptar píndoles preparades per mitjà de càpsules de gelatina, qualsevol apotecari pot aplicar a una massa una coberta tan eficaç, si bé no tan elegant, com les dels hàbils preparadors d'especialitats.

Tothom qui tracti d'obtenir una medicació